

Johanne Meyers tale ved Kvindevalgretsforeningens første offentlige møde

Taler

Johanne Marie Abrahammine Meyer
Kvindevalgsforkæmper,
redaktør og journalist

Dato

1. marts 1889

Sted

København

Omstændigheder

Fra Kilden:

Fredagen den 15de Februar afholdt Kvindevalgretsforeningen sit første offentlige møde i Larsens Lokale (i København). Mødet var besøgt af omtrent 1.500 personer og lokalet aldeles opfyldt. Fru A. Nielsen åbnede mødet, og følgelig holdt fru N.C. Luplau, fru L. Nørlund og J. Meyer taler for Kvindevalgretsforeningens sag.

Det er ikke underligt, om mange Mennesker kan staa spørgende og tvivlende over for Kvindesagen. I vor Tid, hvor det økonomiske Spørgsmaal bliver mere og mere paatrængende og det altsaa ved Kvindens Deltagelse i Konkurrencen med Manden paa Arbejdsmarkedet netop ser ud til at forhøje Nøden i Samfundet. Naar Kontoristen kommer og ser sin Plads optaget af en Kvinde, Haandværkssvenden søger Arbejde, hans Plads er optagen af en Kvinde, Embedsmanden søger, Kvinden bliver foretrukket osv., er det underligt at det kan bringe Mænd til Fortvivlelse? Bliver det blot saadant ved, saa har vi Krigen, den smerteligste af alle Krige, Krig imellem Kønnene. Derfor er det nødvendigt, inden den Krig kommer, at Kvinderne kommer ind i selve Ordningen af Samfundet, faar ved sin Stemmeret og Valgbarhed Indflydelse herpaa, og Ansvaret for Løsning af dette for alle Folk næsten uløselige Arbejdsspørgsmaal.

Er det sandt, at Aarsagen til social Ulykke er *Uvidenhed om, Forsømmelighed af, og Foragt for Menneskerettigheder*, som blev udtalt i Nationalforsamlingen i Frankrig, da de hævdede Borgernes Menneskeret, saa tror jeg nok at turde sige, at er der i Aarhundreder blevet vist Foragt for Menneskerettigheder, saa har det været overfor Kvinderne, *Uvidenhed om, og Forsømmelighed af deres Opdragelse*, thi hver Gang en Stand har kæmpet for sin Ret, saa var det dog bestandig med Kvinderne ude af Betragtning — hun var glemt.

Da jeg ifjor talte ved de franske Arbejders Besøg her i København, udtalte min Glæde over, at Arbejderne var naaet saaledes frem, at de som Delegerede var sendt til Udstillingen, tilføjede jeg, at det dog undrede mig, at de ikke havde Kvinder i Følge, da jeg vidste, at de franske Kvinder i Kunst og Industri indtog en mere udviklet Plads end vore herhjemme, og ønskede derfor, at naar de næste Gang kom her til Danmark, der da maatte være lige saa mange Mænd som Kvinder.

Den franske Delegerede svarede da med en vis Stolthed, at hvis vi ville se paa Historien, da havde Frankrigs Kvinde deltaget i Frihedsbevægelsen, hun var med i Revolutionen og Kampen mod Undertrykkerne. — Jeg kunde have svaret, — ja, Gud hjælpe os — paa den Maade Kvinderne har været med i Oprør og Opstand, naar vi ser paa Historien, som en Art Blodhunde har de været med, vildere, mere grusomme end Mændene. Ganske naturligt! Der har manglet Forudsætninger for at forstaa Stridens Kærne, Kvinderne har aldrig været sat ind i Samfundets Ordning, i det sociale livs forskellige Forgreninger.

Det store Tankearbejde, som ene gør det muligt med Held at kunne ordne Stat og Kommune, har med Flid været holdt borte fra hendes Liv. Intet Middel vil derfor være hurtigere og sikrere til at udvikle Kvinderne, end at give dem deres Valgret. Som vi har set med Bønderne, da de fik deres Menneskeret som Borgere, med hvilken Ihærdighed og Alvor have de ikke sat sig ind i vore politiske Forhold for der at opfylde deres Pligter, og vi har ingen Grund til at tvivle om, at Kvinderne ikke vil være mindre samvittighedsfulde, naar de faa et Ansvar. Det kan de Kvinder være en Borgen for, som hidtil har traadt frem i det offentlige Liv eller haft en Virksomhed der. De har ikke manglet Alvor.

Men et kræves, som den allerførste Betingelse, og det er, at *Kvinderne tale deres egen Sag*.

Dersom ikke Arbejderne havde organiseret sig og klart og bestemt vidst at stille deres Fordringer, saa havde de aldrig faaet Ørenlyd i Folkene. Arbejdsgiverne havde da vedblevet at belære dem om den skønne Dyd, som kaldes Nøjsomhed. Om Guds Villie, som er, at nogle skal være fattige, og andre rige, for at disse sidste kunne faa Lejlighed til at vise Barmhjærtighed. Havde ikke Arbejderne taget sig sammen og hævdet deres Ret til at leve som Mennesker, saa havde det

endnu været en fastslaaet Sætning, at de, der arbejdede i Haandens Verden, var af andet Stof end andre Mennesker.

Saaledes staar imidlertid endnu Opfattelsen af Kvinderne, største Delen af Menneskene nære endnu den Mening, at vi er af andet Stof end Mændene.

De fleste Mænd tænke sig Kvinderne som en Masse ensartet Stof. Det betragtes nemlig som en Art Forbrydelse, om Kvinden har forskellige Meninger. Kvinden er for Mændene et *Collektiv*. Vore Foreninger betragtes som et Slags Bure for Papegøjer, hvor vi alle skal snakke et og det samme.

Jeg vil oplyse ved et Exempel. Da Dansk Kvindesamfund dannedes, gik det nok an, men da Kvindelig Fremskridtsforening kom frem med sit eget Blad, blev der et Ramaskrig — nej, de Kvinder kan dog aldrig være enige — som om Mændene er det i vort politiske Liv. Vi Kvinder ere *Mennesker* og derfor ogsaa Mangfoldigheder. Det er ikke *Kvinden*, der vil have Valgret, men det er *Kvinderne*.

Det er Mangfoldighederne, der hver har sine egne, særegne Ejendommeligheder, særegne Opgaver og Interesser. Vi vil have Lov at virke hver paa sin Maade, men Midlet hertil i Øjeblikket er Valgretten. Vi tænke, tale, virke forskelligt, men alle vi, der tro, at den politiske Valgret er det, der vil aabne os Betingelserne til at danne disse Mangfoldigheder, vi vil ikke hvile, før vi alle Vegne i vort Land, baade i By og Land, har faaet Ørenlyd hos Folket, og saa vil vi med *forenede* Kræfter sætte Skuldre til og sprænge Døren til Rigsdagen, baade som Vælgere, og som dem, der vælges.

Men hvis Mændene er kloge, saa lukker de nu godvilligt op for os, thi der gaar dog altid noget i Stykker, naar man bruger Vold, **men ind vil vi**.

Lad os derfor lægge os Nationalforsamlingens Ord paa Sinde, at Aarsagen til al social Ulykke er Uvidenhed om, Forsømmelighed af, og Foragt for Menneskerettigheder.

Thi jeg er vis paa, at naar Mændene med al deres Tænkning og deres Anstrængelse ikke har kunnet naa at raade Bod paa Samfundets Nød, saa er det

fordi, de har øvet den store Uret at lukke ude og holde de Kræfter nede, der skulde være med til at bygge deres egen Lykke op.

Derfor faar Mændene Skyld for vore Børns Skyld, for hele Samfundets Skyld, forhold os ikke længere vor Menneskeret som Borger i Staten, at vi i *Fællesskab*, baade Mænd og Kvinder, kan løse Opgaver.

Kilde

Hvad Vi Vil — Organ for Kvindesagen: Fredssagen: Arbejdersagen. København d. 1. Marts 1889. Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Kildetype

Dokumentation i avis, magasin e.l.

Tags

Kvindebevægelsen, Åbningstale

Relateret

Nicoline Christine Luplaus tale ved Kvindevalgretsforeningens første offentlige møde 15. februar 1889

Louise Nørlunds tale ved Kvindevalgretsforeningens første offentlige møde 15. februar 1889

Fredrik Bajers tale ved Kvindevalgretsforeningens første offentlige møde 15. februar 1889

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/johanne-meyers-tale-ved-kvindevalgretsforeningens-forste-offentlige-mode>